

Č. 6325.

Státní zaměstnanci: O právních poměrech cestmistrů na základě zákona č. 307/1919.

(Nález ze dne 21. února 1927 č. 3350).

V ě c: Jan N. v Užhorodě (adv. Dr. Jan Zavadil z Prahy) proti ministerstvu veřejných prací (min. m. taj. Frant. Carda) stran přeřazení do kategorie úřednické.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí, pokud jím bylo od epřeno započtení doby ztrávené v provisorní státní službě, se zrušuje pro nezákonnost, ostatně se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Nař. rozhodnutím nebylo vyhověno žádosti st-lově za přeřazení do skupiny úřednické. Výrok ten byl odůvodněn tím, že st-l nastoupil státní službu jako cestmistr dne 5. července 1920, takže se na něho vztahuje ustanovení § 3 min. nař. z 25. ledna 1914 č. 19 ř. z., dle něhož lze mu započítati z voj. služby 19 r., 8 měs., 25 dní jen dobu 11 roků, a k jeho prov. službě před složením zkoušky podúřednické přihlížeti nelze. Dodáno bylo, že st-l, jenž byl ustanoven definitivně v hodnosti podúřednické od 1. března 1923, dovrší 15letou dobu stanovenou pro přeřazení do úřednické kategorie teprve dnem 1. března 1927, takže nejsou dosud splněny podmínky zák. z 28. května 1919 č. 307 Sb. pro přeřazení do úřednické kategorie.

O stížnosti uvážil nss toto:

Nař. rozhodnutí jest založeno na zák. č. 307/1919 Sb., kterým byli cestmistři zařazeni do úřednických tříd hodn. a platových. Dle § 1 byl cestmistřům, na něž se vztahuje služ. pragmatika, přiznán charakter veř. úředníků státních a byli zařazeni do tříd hodn. podle skupiny E. Ti cestmistři, kteří byli přijati do kategorie sluhů a vykonali po roce určené zkoušky podúřednické pro svůj obor služby s dobrým prospěchem, zařazují se dle § 2 po nejméně 15leté době služební, do níž se vpočítávají též léta ztrávená při vojsku, jakož i v prov. státní službě, do první stupnice plat. XI. hodn. třídy. Zřízenci, kteří neslouží po dobu v § 2 vyznačenou, zůstávají dle § 3 v hodnosti podúřednické potud, pokud nedosáhnou služ. doby, stanovené v § 2, jehož obsah byl právě uveden. — — —

Stížnost tvrdí, že všeobecný zákon, platící pro veškeré státní zaměstnanectvo, úřednické skupině E) zaručuje dosažení XI. hodn. třídy po 7 letech; vůči tomuto tvrzení dlužno konstatovati, že nějaké všeobecné zákonité ustanovení tohoto obsahu vůbec neexistuje. Má-li st-l snad na mysli ustanovení zák. z 18. února 1919 č. 89 Sb., dle něhož byli oficianti, kteří v den vyhlášení zákona měli 7 let služby, zařadění do XI. tř. hodn., nemůže tento zákon již proto přijíti v úvahu, poněvadž platí pro kanc. oficianty a pomocníky a nikoli pro jiné státní zaměstnance. — —

Další nezákonnost spatřuje stížnost v tom, že nař. rozhodnutí vztahuje na st-le ustanovení § 3 nař. vešk. min. z 25. ledna 1914 č. 19 ř. z.

St-1 tvrdí, že ustanovení § 5 zák. č. 307/1919 — dle něhož veškerá nařízení býv. rak. min. byla ohledně zaměstnanců, jichž se tento zákon týká, v platnosti zachována, a další ustanovení, že v ostatním platí dosavadní pravidla a nařízení pro státní úřednictvo podle služ. pragmatiky z r. 1914 — zůstalo účinným jen přechodně a jen pro ty zaměstnance, kteří v den vydání zák. č. 307/1919, t. j. dne 11. června 1919 byli ve státní službě. Jak z obsahu stížnosti patrně, míní st-1 zaměstnance ve státní službě civilní, a to v některém oboru, na nějž se cit. zákon vztahuje.

Ani tuto námitku nelze uznati důvodnou. Ze znění tohoto zák. neplyne, že by byl vydán jen pro ty zaměstnance, kteří v den jeho vydání byli činnými v příslušném oboru. Kdyby to byl zákonodárce zamýšlel, byl by to musil výslovně projevit, jak to na př. učinil v již zmíněném zák. č. 89/1919, jímž byli oficianti zařaděni do úřednických tříd hodn. a plat. To se však v zák. č. 307/1919 nestalo. Zejména z důvodové zprávy k vl. návrhu zák. 307/1919 a také z jednání o tomto zákoně v Nár. shrom. jest patrně, že jím mělo býti zlepšeno služ. postavení a požitky cestmistrů a ostatních zřízenců v § 1 tohoto zák. vyjmenovaných a že jim byl poskytnut proti stát. správě nárok, aby jim byl přiznán charakter a požitky veř. úředníka státního. Dosavadní stav, opírající se o zák. z 8. května 1873 č. 73 ř. z. a připouštějící ustanovení zmíněných zaměstnanců za sluhy (zřízence), nebyl cit. zákonem dotčen. Zákon č. 307/1919 upravuje poměry dotyčných kategorií stát. zaměstnanců vůbec, tedy také osob ustanovených po vydání jeho, a jest stížnost na omylu, když tvrdí, že tento zákon se vztahuje pouze na ty zaměstnance, kteří byli v den jeho vyhlášení v dotyčných oborech ustanoveni. Pouze § 4 tohoto zák. obsahuje ustanovení, která se mohou týkati jen zřízenců, kteří byli v den zákona ustanoveni, neboť se tam stanoví postup, který nutno zachovati při jmenování nynějších empiriků úředníky. Ostatní zákonná ustanovení na tuto skupinu empiriků omezena nejsou.

Právem tedy posuzoval žal. úřad služ. poměr st-lův podle tohoto zák. a právem své rozhodnutí opřel o nař. vešk. min. z 25. ledna 1914 č. 19 ř. z., kterým byla vydána ustanovení o započtení některých předchozích služ. dob stát. sluhů do kategorie služebnictva náležejících (podúředníků a sluhů) pro postup do vyšších platů, když dle § 5 zák. č. 307/1919 veškerá nařízení býv. rak. min., vztahující se k zařadění zřízenců, jichž poměry byly zákonem tímto upraveny, zůstala v účinnosti.

Avšak důvodnou jest námitka stížnosti, že žal. úřad neprávem odepřel započísti st-li provisorní státní službu. Dle § 2 zák. č. 307/1919 jest do 15leté doby služ. započísti všem státním zřízencům, vyjmenovaným v § 1, tedy také cestmistrům, léta ztrávená v prov. státní službě. To však žal. úřad v nař. rozhodnutí odepřel z důvodu, že st-1 neměl ještě složenou zkoušku podúřednickou. Důvod tento nemá však v zákoně opory, poněvadž zák. č. 307/1919 v § 2 neváže zápočet prov. služby stát. na předchozí složení nějaké zkoušky.